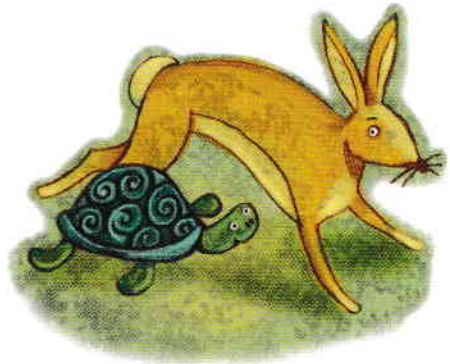
LIBRIS | We know books

101 povești

101 povești clasice de seară

Traducere din italiană de Rodica Chiriacescu

Texte de Stefania Leonardi Hartley
Ilustrații de Alida Massari

LIBRIS We know books

Cuprins

1 Păstorița și hornarul 6
2 Găinușa cu ou de aur 7
3 Leul, lupul și vulpea 8
4 Întrecerea animalelor 9
5 Aventurile micii Marmottina 10
6 Cele trei dorințe ale tăietorului de lemne 12
7 Cocoșul de pe acoperiș și cocoșul din coteț 13
8 Păstorița gâștelor de la izvor 14
9 Cerbul și puiul său 15
10 Motanul încălțat 16
11 Oli Închideochii 18
12 Rodopi și pantofii roșii 19
13 Cerbul la izvor 20
14 Ucenicul vrăjitor 21
15 Spărgătorul de nuci și regele șoarecilor 22
16 Vulpea și păduraru 24
17 Prințesa Ușoară 25
18 Mica lumânare 26
19 Leul și statuia 27
20 Turbanul magic 28
21 Asinul și boul 30
22 Yannik, spiriduşul din păduri 31
23 Cea mai frumoasă și cea mai urâtă 32
24 Magicul scrin al povestirilor 33
25 Rosanella și Mirliflor 34
26 Mica monedă de argint 36
27 Țăranul și banditii 37
28 Corbul și vulpea 38
29 Șacalul care s-a făcut albastru 39
30 Prințul erudit 40
31 Cei trei iezi isteți 42
32 Corbul și ulciorul 43
33 Cactușii și curcubeul 44
34 Spiriduşii și cizmarul 45
35 Frumoasa adormită 46
36 Maimuța și broscoiul 48
37 Darul Dragonului 49
38 Șoarecele care mânca fier 50
39 Vulpea și strugurii 51
40 Cei doi porumbei 52
41 Legenda celor șapte stele 54
42 Cucul de Crăciun 55
43 Tam Lin și zânele din codru 56
44 Vântul și Soarele 57
45 Portocalul și albina 58
46 De ce corbul este negru 60
47 Prințesa ghicitorilor 61
48 Cina leului 62
49 Ridichea uriașă 63

LIBRIS | We know books

50 Prințul Hal și oul magic 64
51 Doi broscoi 65
52 Paznicul porcilor 66
53 Puricele și boul 68
54 Prințesa care a fost transformată în șoarece 69
55 Cocotierul 70
56 Copilul curios 71
57 Maimuța și vioara 72
58 Iepurele și broasca țestoasă 73
59 Fiica regelui 74
60 Cei doi frați 75
61 Povestea celor șapte corbi 76
62 De ce tigrul are dungi 78
63 Omida lăudăroasă 79
64 Șoarecele sub hambar 80
65 Leopardul și antilopa 81
66 Frățiorul și Surioara 82
67 Sturzul cel lacom 84
68 Cocoșul și vulpea 85
69 Crabul și mama lui 86
70 Pedeapsa lui Indra 87
71 Prințul broască 88
72 Purcelușul și oile 90
73 Vrabia nepăsătoare 91
74 Cele două fiice ale Marelui Corb 92
75 Câinele și elefantul 93
76 Regina păsărilor 94
77 Păstorul și înțeleptul 95
78 Pasărea albastră 96
79 Cele două stele 98
80 Căprița și hiena 99
81 Zâna izvorului 100
82 Șoricelul orgolios 101
83 De ce marea e sărată 102
84 Cerbul și crocodilii 103
85 Prințul Fericit 104
86 Cocoșul și bobul de fasole 106
87 Maimuța și colierul de perle 107
88 Aurul râului 108
89 Spiridușul trandafirului 109
90 Prințesa pe bobul de mazăre 110
91 De ce canarii sunt galbeni 112
92 Cocoșul și elefantul 113
93 Șapte dintr-o lovitură 114
94 Privighetoarea împăratului 115
95 Lebedele sălbatice 116
96 Eris și mărul de aur 118
97 Paris și Elena 119
98 Povestea lui Ahile 120
99 Calul din lemn 121
100 Darul zânei 122
101 Copila mării 123

LIBRIS We know books

1

Păstorița și hornarul

Poveste de H.C. Andersen

Păstorița și hornarul erau două statuete făcute din același porțelan. Așa că, în picioare pe măsuța de mahon, își jurară iubire eternă și erau nerăbdători să se căsătorească. Lângă ei se afla și figurina unui bătrân chinez, care dădea mereu din cap. Într-o zi, crezându-l bunicul păstoriței, sculptura centaurului de pe dulap l-a întrebat: „Pot să mă căsătoresc cu nepoata ta?"

Bătrânul, ca de obicei, dădu afirmativ din cap și atunci păstorița i-a spus hornarului:

„Nu vreau să mă căsătoresc cu centaurul. Trebuie să fugim!"

„Unde credeți că o să mergeți", a strigat bătrânul, luându-se după ei.

Cei doi îndrăgostiți începură să coboare de-a lungul piciorului mesei și, fragili cum erau, riscau la fiecare pas să alunece și să se spargă. În cele din urmă, însă, pătrunseră în mansardă și, avansând în sus, prin hornul negru-tuci, urcară pe acoperiș. „Ce frumoasă e lumea privită de aici! Să sărim jos și vom fi liberi! Nimeni nu ne va despărți nicicând", își spuseră ei.

LIBRIS We know books

2

Găinușa cu ou de aur

Legendă bretonă

Un grădinar găsi o găinușă pitică multicoloră și hotărî să o păstreze. Pasărea făcuse peste noapte un oușor galben ca aurul. Iar dimineața, cum nu găsi destule ouă în cuibar pentru micul dejun al stăpânului, grădinarul duse și oușorul galben. „Ce drăguț e! Adu-mi pasărea care l-a făcut!" zise stăpânul și găinușa i-a fost adusă. În jurul gâtului, aceasta avea un guleraș pe care scria: „Cine inima mi-o va mânca, sub pernă o sută de monezi va afla". Stăpânul acoperi scrisul cu degetul și îi spuse grădinarului: „Lasă-mi mie găinușa asta ca să-mi țină companie". Apoi se duse la bucătăreasă și îi spuse: „Gătește-mi puișorul ăsta. Vreau în special inima lui". Bucătăreasa găti orătania, îi puse inima pe o farfurioară și ieși o clipă să culeagă niște ierburi.

Chiar atunci, fiul grădinarului trecu prin bucătărie și, văzând farfurioara, se gândi: „O cireașă, ce bunătate!" Și mâncă el inima puișorului. La prânz, era extrem de morocănos, dar a doua zi dimineață fiul grădinarului găsi sub pernă o sută de monezi de aur.

LIBRIS We know books

3

Leul, lupul și vulpea

Fabulă de Esop

Leul, regele animalelor, era foarte bolnav și de aceea toți supușii săi veniră să-l viziteze. Nu lipsea decât unul – vulpea. Lupul, care dintotdeauna o găsea pe aceasta foarte antipatică, îi spuse atunci leului: „Sire, vulpea nu a venit să vă vadă pentru că nu-i pasă deloc de Dumneavoastră". Nici nu terminase de vorbit că vulpea își făcu apariția în peșteră. Ignorându-l pe lup, se întoarse spre leu, și cu o frumoasă plecăciune, spuse cu voce tare: „Iertați-mi întârzierea, maiestate! Am fost departe ca să caut un leac pentru boala Dumneavoastră". Iar leul răspunse: „Draga mea vulpe, gândul tău este înduioșător! Dar, spune-mi, ai găsit acel leac?" „Desigur, sire, răspunse vulpea. Trebuie să rămâneți la căldură. De ce nu îmbrăcați un halat făcut din blana caldă a lupului?" Înainte ca leul să accepte sugestia vulpii, lupul își făcu coada colac și o luă la picior ca să-și salveze viața. În schimb vulpea rămase lângă leu, râzând pe sub mustăți.

LIBRIS We know books

4

Întrecerea animalelor

Legendă tradițională chinezească

Era în ajunul Anului Nou chinezesc și animalele din pădure, în loc să sărbătorească, se certau. „Anul Nou se va numi Anul Boului” tună boul. „Nu! Va fi Anul Maimuței!” țipă ascuțit maimuța. Și tot așa săriră și celelalte animale. Șoricelul propuse: „Să facem o întrecere: cine va ajunge primul pe malul celălalt al râului va da numele anului”. „De acord!” răspunseră în cor cocoșul, tigrul, iepurele, balaurul, șarpele, calul, capra, câinele și porcul. La comandă, cele douăsprezece animale începură să înoate nebunește, plescăind și stropind totul în jurul lor. „Eu voi fi învingătorul”, mugi boul. Dar, șoricelul îi sări în cârcă și atunci când boul se afla la o labă distanță de linia de sosire, sări de pe botul acestuia pe țărm și atinse pământul înaintea lui. „Am învins! Eu am învins!” chiță șoarecele foarte mulțumit. Atunci anul acela s-a numit Anul Șoarecelui, anul următor – Anul Boului, iar următorul an a primit numele celui de-al treilea sosit. Astfel, toate cele douăsprezece vietăți au dat numele lor câte unui an în ordinea în care sosiseră la finiș.

LIBRIS We know books

5

Aventurile micii Marmottina

Poveste de C.M. Brentano

În adâncul pădurii trăia o copilă abandonată pe nume Marmottina. Locuia într-o căscioară împreună cu o femeie pe care o chema Rabbuffona. Aceasta obliga fata să lucreze de dimineață până seara și adeseori o pedepsea fără motiv. Într-o zi, Marmottina găsi un pui de castor prins într-o plasă și i se făcu milă de el. Așa că se grăbi să-l elibereze, iar micul animal, care știa să vorbească, îi spuse: „Mulțumesc că mi-ai salvat viața! De acum încolo voi fi prietenul tău". A doua zi, Rabbuffona îi porunci Marmottinei: „Du sacul ăsta de grâu la Moara Urgisită". Înspăimântată, fetița alergă la castor. „Te rog să mă ajuți. Cine merge la Moara Urgisită nu se mai întoarce." Micul animal îi spuse atunci povestea lui: „Să știi că stăpânul acelei mori este un vrăjitor supărăcios: eu am fost odată om, dar l-am înfuriat și uite ce am pățit! Totuși fii liniștită, îți va merge bine dacă vei asculta de sfaturile mele". Când Marmottina ajunse la moară, câinii de pază ai morarului o mârâiră, dar ea le aruncă pâine, așa cum îi sugerase castorul, și aceștia o lăsară în pace. Pe neașteptate, fetița auzi o voce care venea dinspre

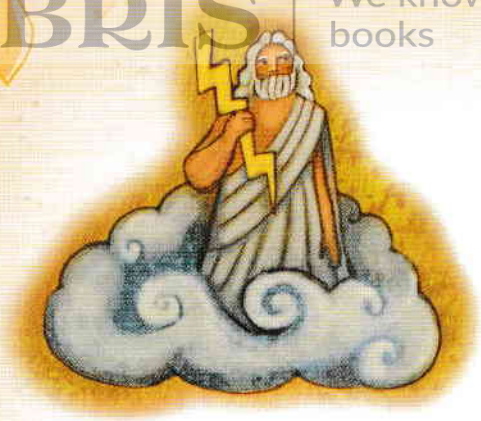
LIBRIS We know books

râu: „Ajutor, ajutor!" Era un copilaș gata să se înece! Marmottina sări negreșit în ajutorul lui și observă că era fiul morarului. Când îl duse tatălui său, vrăjitorul îi spuse: „Ia această făină deosebit de fină și aceste două pietre prețioase. Dar iată încă un buchet de flori. Odată ce-l vei atinge cu el pe castorul tău, va deveni din nou om". În drumul spre casă, Marmottina se întâlni cu fiul regelui călare pe armăsarul lui, care căuta un adăpost pentru noapte. Așa că o însoți la Rabbuffona, care îl primi cu toate onorurile și îi oferi apă într-un castron cu stema regală. Văzând-o, tânărul strigă: „Cine v-a dat acest obiect?" Atunci, tremurând toată, femeia mărturisi că o răpise pe Marmottina, nou-născută, din palatul regal, ducând-o în acel castron. Prințul recunoscu atunci în păstoriță pe sora lui geamănă și se hotărî s-o ducă cu el la curte, unde regele și regina îi primiră cu mare bucurie. Chiar dacă acum era o prințesă, Marmottina nu-l uită pe castor și îl căută peste tot. Desigur, de îndată ce îl găsi, îl atinse cu buchetul primit de la vrăjitor, transformându-l într-un tânăr chipeș, și se căsători cu acesta.

LIBRIS We know books

6

Cele trei dorințe ale tăietorului de lemne

Poveste de Ch. Perrault

Aflându-se în pădure la despicat pini și brazi, un tăietor de lemne se plângea: „Pe Zeus, mă obosesc de dimineață până seara, dar tot sărac rămân”. Auzindu-și numele, stăpânul Olimpului zbură jos de pe un nor și ateriză chiar în fața omului: „Dacă îmi vei zice trei dorințe, ți le voi îndeplini”. Fericit, tăietorul de lemne fugi acasă. „Nevastă! Zeus ne va îndeplini trei dorințe! Ce să-i cerem?” „Să nu le irosim cumva. Așază-te la masă și cugetă-te bine!” zise femeia, turnându-i vin. „Ah, ce foame îmi este! Ce-aș mai mânca o bunătate din cuptor”, zise tăietorul de lemne și, pe neașteptate, le apăru în față o pâinică rotundă, caldă, caldă. „Ai irosit o dorință”, strigă nevasta și începu să-l mustre. „Blestemata asta de pâine să ți se lipească de nas”, izbucni bărbatul și pâinea zbură pe nasul soției sale. „Vai, nu, ce am făcut!” se lamentă tăietorul de lemne. „Mai rămâne doar o singură dorință. Desigur, aș putea să cer atâtea și atâtea lucruri, dar ce o să te faci cu fața pocită pentru totdeauna?” „Mai bine săraci, dar fericiți”, zise nevasta. Așa că îi cerură lui Zeus să facă să dispară pâinea și dorința le-a fost pe loc înfăptuită.

Cocoșul de pe acoperiș și cocoșul din coteț

Poveste de H.C. Andersen

Într-o fermă se aflau un cocoș în carne și oase – în coteț – și un cocoș de tablă – pe acoperiș. „Eu stau sus pentru că sunt un cocoș foarte important: eu sunt cel care îi spune vântului în ce direcție să sufle", se iluziona cocoșul de tablă. Și nu făcea altceva decât să se uite de sus în jos la cocoșul din coteț, care scurma liniștit în curticică. Într-o zi, se stârni o furtună puternică. Cocoșul începu să adune găinile și puii și îi duse în coteț la adăpost. „Cât este de grijuliu și cutezător", spuneau despre el găinile, în timp ce puii, cuibăriți sub aripile lui cu pene pestrițe, piuiau: „Cât de curajos este tatăl nostru!"

În acest timp, cocoșul de pe acoperiș îi striga vântului: „Încetează să mai sufli! Mi se învârte capul!" Dar vântul nu-l asculta și sufla fără opreliști. La un moment dat, veni o rafală teribilă astfel încât cocoșul de tablă fu smuls de pe acoperiș și căzu cu capul în jos chiar în fața cotețului.

